

Messiaans-Joodse (christelijke) geloofsbelijdenis: Ik geloof

Messiaanse Joodse geloofsbelijdenis. Onder de 14 miljoen Joden is er een groep van ongeveer twintig tot dertigduizend mensen, geboren Joden, die geloven in de Thora en de rest van de Tenach, die Joodse feestdagen vieren en andere Joodse gebruiken in acht nemen én in Jezus geloven. Ze noemen zichzelf messiaanse Joden en de meeste van hen geven de voorkeur aan de Hebreeuwse naam van Jezus: Yeshua of Jesjoea. In dit artikel een Messiaans-Joodse geloofsbelijdenis.

Jezus (Yeshua) in het Hebreeuws

Gedurende vele eeuwen hebben Joden geleden onder personen die zichzelf volgelingen van Jezus noemden. Tezelfdertijd, werd het Goede Nieuws of Evangelie van Yeshua vaak gepresenteerd zonder vermelding van de wortels van dit evangelie met betrekking tot de relatie van God met het door Hem uitverkoren volk, zoals geschetst wordt in de gehele Bijbel, en Zijn belofte van redding en verlossing door de Joodse Messias. Deze factoren hebben er volgens de organisatie toe geleid dat veel joden dachten dat het volgen van Yeshua, betekende dat ze het geloof van hun vaders moesten verlaten en niet-joden moesten worden.

Het christendom werd onder keizer Constantijn een staatsgodsdienst en het geluid van de Messiasbelijdende Joden - die eens de meerderheid vormden van de kerk - verstomde door de diaspora. De kerk raakte steeds meer vervreemd van haar joodse wortels en begon zelfs haar 'oudste broer' te vervolgen. Maar nu, tweeduizend jaar later, begint het geluid van de Messiaanse Joden weer te klinken! God beloofde dat de Joden een "opstanding uit de dood" zouden meemaken (Romeinen 11:15). De christelijke kerk heeft lange tijd niets willen weten van een specifiek Joodse gemeenschap binnen de kerk, waarin Joodse gelovigen in Yeshua hun joodse identiteit behouden en uitdragen in plaats van te assimileren en op te gaan in het niet-Joodse christendom. Doch wanneer een Jood tot geloof in Yeshua komt, houdt hij geenszins op Jood te zijn. Hij wordt geen christen in plaats van Jood. Integendeel, **zij maken aanspraak op dezelfde status en positie binnen de ecclesia, die de eerste generatie(s) van Joodse gelovigen in Yeshua genoten.** Deze eerste Messiaanse Joden gaven op Joodse wijze expressie aan hun geloof in de Messias. Hun geloof betekende geenszins dat zij hun positie als deel van het uitverkoren volk opgaven. De hedendaagse Messiasbelijdende Joden willen dezelfde positie innemen en zij vormen daarmee een brug tussen synagoge en kerk.

Zo was Paulus voluit belijder van het geloof in Yeshua de Messias was en tegelijk bleef hij voluit Jood, zoals we kunnen opmaken uit het Bijbelboek Handelingen. In de eerste Messiaanse gemeenschap was dan ook niet de belangrijkste vraag of een Jood in Yeshua kon geloven, maar of een niet-jood een christen - in de zin van een navolger, een volgeling van Yeshua - kon worden, zonder zich te bekeren tot het Judaïsme (zie Handelingen 15:1-29 en het Bijbelboek Galaten). Een Jood bleef toentertijd vanzelfsprekend een Jood en dat mag het ook nu weer zijn. De MJAA werkt al bijna 90 jaar aan de bestrijding van de hardnekkige misvatting dat een Jood ophoudt Jood te zijn, wanneer hij tot geloof in Jezus is gekomen

Volgens de Messiaanse beweging wordt een Jood niet minder Jood doordat hij Yeshua als Messias aanvaardt, maar juist meer; in feite wordt hij **een vervulde of complete Jood**. 'Yeshua is niet gekomen om een nieuwe religie te beginnen, maar om ons Joodse geloof te vervullen', zo staat er te lezen op de website. Yeshua zei: "Denk niet dat ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze tot vervulling te brengen." (Matteüs 5:17). "Hoe kan ik als Jood minder joods worden, door aanvaarding van de Joodse Messias van Israël," aldus de Messiaans-Joodse schrijver David Chernoff.

Geloofsverklaring of geloofsbelijdenis Messiaans-Joodse geloofsgemeenschap

Bijbel

Wij geloven dat de Bijbel, die bestaat uit de Tenach (Oude Testament) en de B'rit Hadasha (Nieuwe testament), de enige onfeilbare en gezaghebbende Woord van God is. We herkennen de goddelijke inspiratie van de Schrift en beschouwen het als de hoogste autoriteit voor leer en leven (Deuteronomium 6:4-9; Openbaring 3:1-6; Psalm 119:89, 105; Jesaja 48: 12-16; Romeinen 8:14-17; 2 Timoteüs 2:15, 3:16-17).

God

Wij geloven dat het Sjema, "Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!" (Deuteronomium 6:4), leert dat God een samengestelde eenheid is, eeuwig bestaand in meervoudige eenheid [(Genesis 1:1 (Elohim: God, meervoud); Genesis 1:26: "Laat Ons mensen maken naar Ons beeld"; Genesis 2:24 Adam en Eva werden geschapen om 'tot één vlees te zijn' (Basar Echad)], dat Hij een persoonlijk God is die ons geschapen heeft (Genesis 1 & 2), en dat Hij bestaat uit drie Personen: Vader, Zoon en Heilige Geest, zoals vermeld in Romeinen 8:14-17 (Vader, Geest, en Messias - Zoon) en Matteüs 28:18-20 (dopen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest).

(* **God de Vader** (Abba) - Johannes 6:27 b; 1 Korintiërs 1:3; Galaten 1:1; Openbaring 3:5, 21; Jeremia 3:4, 19; 31:9; Maleachi 1:6; Matteüs 6:9, 32; Lucas 10:21-22, Johannes 1:14, 4:23, 5:17-26, 6:28-46, Romeinen 8:14-15.

(* **God de Zoon** (HaBen)

1. God heeft een Zoon [Psalm 2; Spreuken 30:4-6 (vgl. Hebrëen 1); Lucas 12:35-37, Johannes 1:29-34, 49; 3:14-18].

2. De Zoon, Yeshua (Jezus) genoemd, wat betekent verlossing, kwam in deze wereld geboren uit een maagd [Jesaja 7:14 (zie Lucas 1:30-35)].

3. De Zoon is God (godheid), en wordt aanbeden als God, en heeft altijd bestaan [Psalm 110:1 (zie Hebrëen 1:13); Jesaja 9:6-7, Matteüs 28:18-20; Filippenzen 2:5-11; Kolossenzen 1:15-19, Openbaring 3:21 (Hebrëen 1 - aanbeden door engelen); Openbaring 4:8, 5:5-14].

4. Deze is de beloofde Mashiach (Messias) van Israël [Jesaja. 9:6-7; 11:1; Daniel 9 (specifiek de verzen 20-26), Jesaja 53, Johannes 1:17, 40-41, 45, 49; Marcus 8:29].

5. Hij is de telg van David, zijn nakomeling, de stralende morgenster. (Numeri 24:17; Openbaring 22:16).

6. Hij is ons pesachlam (paaslam), het Lam van God (1 Korintiërs 5:7; Openbaring 5; Johannes 1:29).

(* **God de Heilige Geest** (Ruach haKodesh)

1. Geïntroduceerd in Genesis 1:2 b.

2. In de Tenach, in de tijd van onze voorouders, kwam de Geest van God over individuen, zoals Mozes, David (zie Samuel 23:1-3), en de profeten, voor specifieke doeleinden.

3. In het Nieuwe Verbond, de Messias, Yeshua, beloofde Zijn discipelen dat "de Trooster" zou komen nadat Hij weg zou gaan, beschreven als de Geest van waarheid (Joh. 14:17, 26),

die met hen en in hen zou zijn. Yeshua verklaarde verder dat de Geest van de waarheid, ons zou leiden in alle waarheid en de Messias zou verheerlijken en niet zichzelf (Johannes 16:13-15). Hij geeft ons kracht (Handelingen 1:8). Hij merkt ons met het stempel (Efeziërs 1:13; 4:30). Iemand die zich niet laat leiden door de Geest van Christus behoort Christus ook niet toe (Romeinen 8:9). Hij leidt en onderwijst ons (Romeinen 8:14-17). Zijn inwoning stelt ons in staat om een godvruchtig leven te leiden. Handelingen 2:38 zegt: "Keer u af van uw huidige leven en laat u dopen onder aanroeping van Jezus Christus om vergeving te krijgen voor uw zonden. Dan zal de heilige Geest u geschonken worden."

De mens

1. Gemaakt naar het beeld van God (Genesis 1:26-27), maar:
2. door ongehoorzaamheid, verspeelde de mens zijn bijzondere positie en werd hij gescheiden van God (Genesis 2:17; 3:22-24). Daarom worden mensen volgens de Schrift geboren met een zondige natuur, ofwel er geen mens rechtvaardig, zelfs niet één (Psalm 14:1-3, 49:7, 53:13, Jes. 64:6, Rom. 3:9-12, 23; 5: 12).
3. De enige hoop van de mens om verlost (gered) te worden, is door het verzoenende werk van de Messias (Leviticus 17:11, Jesaja 53, Daniel 9:24-26, 1 Korintiërs 15:22; Hebreeën 9:11-14, 28, Johannes 1:12, 3:36), resulterend in de vernieuwende kracht van de heilige Geest (Titus 3:5), dat is wedergeboorte (Johannes 3:3-8). Want door zijn genade zijn wij gered, dankzij het geloof. Maar dat danken wij niet aan onszelf; het is een geschenk van God (Efeziërs 2:8-9).

Opstanding en oordeel

Wij geloven in de lichamelijke opstanding voor zowel de gelovigen als de ongelovigen. Degenen die niet gerechtvaardigd zijn in Yeshua wacht een eeuwig oordeel. Voor degenen die door het geloof in Yeshua en Zijn plaatsvervangend offer zijn gerechtvaardigd, volgt na deze opstanding een eeuwig samenzijn en leven in vriendschap met God. (Job 14:14, 19:25-27, Daniel 12:2 -- 3; Johannes 3:36, 11:25-26, Openbaring 20:5-6, 10-15, 21:7-8).

De Messias, de Verlosser

De Schrift belooft twee 'komsten' van de Messias:

1. Eerste komst, zoals beloofd in Daniel 9:24-26. Het doel was verzoenend offer te zijn voor alle zonden van de mensheid (Daniel 9:24-26, Jesaja 53, Romeinen 3:21-31, Hebreeën 9-10; Johannes 3:16-17).
2. Wederkomst:
 - De gelovigen zullen hem tegemoet gaan in de lucht (1 Tessalonicenzen 4:13-18; Johannes 14:1-6, 1 Korintiërs 15:51-57).
 - Terugkeer van de Messias naar de aarde:
 - a. De Verlosser zal komen naar Zion (Jesaja 59:20-21, Zacharia 14:4).
 - b. Israël's geestelijke verlossing (Zacharia 12:8-13:1, Romeinen 11:25-27, Hebreeën 9:28; Jeremia 31:31-40; het Nieuwe Verbond).
 - c. Israël's nationale herstel is het verzamelen of terughalen van het overblijfsel van Zijn volk Israël uit de vier hoeken van de aarde, en het herstel van het Davidische Koninkrijk (Jesaja 11 - Hij zal de troon en het koninkrijk van David herstellen en zijn koninkrijk zal voor eeuwig duren) [Jesaja 9:6-7 (zie Lucas 1:30-33); Jeremia 23:3-8].

Israël in profetie

Wij geloven dat God een plan heeft voor Israël en voor de wereld. Een centraal onderdeel van het Messiaanse Jodendom is het geloof in het lichamelijke en geestelijke herstel van Israël, zoals onderwezen in de Schriften. Het grootste wonder van onze tijd is het herstel of de wedergeboorte van de staat Israël zoals voorgezegd is in de Bijbel (Ezechiël 34:11-31, 36-39, Hosea 3; Amos 9:11-15, Zacharia 12 - 14, Jesaja 11, 43, 54, 60-62; 66; Romeinen 11:1-34 en zie tevens de Schriftgedeelten onder het gedeelte over de Messias).

Messiaans Jodendom

Wij erkennen dat het Joodse volk (fysieke afstammelingen van Abraham via Isaak en Jacob, hetzij door de moeder of de bloedlijn van de vader) die hun geloof stellen in de Messias van Israël, Yeshua, Joods blijven volgens de geschriften (Romeinen 2:28-29). Heidenen die hun geloof in Yeshua stellen, zijn geënt op de Joodse olijfboom van het geloof (Romeinen 11:17-25) en worden daardoor geestelijke zonen en dochters van Abraham (Galaten 3:28-29).

We vieren de Joodse Heilige Dagen die God aan Israël heeft gegeven, met hun vervulling in en door de Messias Yeshua.

Wij geloven dat echt 'Bijbels Jodendom' het geloof is van de gelovigen in de eerste eeuw en dat wij proberen wij uit te oefenen. Dit Bijbelse Jodendom erkent de continuïteit van het geloof in de ene ware God, geopenbaard in de Schrift, en die zich uiteindelijk manifesteert in Gods Zoon, de Messias Yeshua.

Wij geloven dat de mens gered wordt 'door het geloof', en dat de werken der wet, of rechtvaardige daden, nooit iemand hebben verlost (Genesis 15:6, Romeinen 2-6; Efeziërs 2:8-9; Hebreeën 11 : 6, 39).

Wij erkennen dat wij allen gedoopt zijn in één Geest en daardoor één lichaam zijn geworden. Dit lichaam bestaat uit zowel Joden als niet-Joden, die Yeshua de Messias als de beloofde Verlosser hebben aanvaard. 'In Christus Jezus' zijn de gelovigen uit de heidenwereld ook verbonden met de gelovigen uit Israel en nu aanbidden we de God van Israel tezamen (1 Korintiërs 12:13; Efeziërs 2:13-14)

Drie-eenheid in Oude Testament: 'echad' in Deuteronomium 6:4

De drie-eenheid van God in het Oude Testament (Tenach): 'echad' in Deuteronomium 6:4. Wie Jezus (Yeshua) als Messias heeft aangenomen, gelooft niet in het bestaan van 'drie goden'. In de gehele bijbel, dus zowel het Oude Testament als het Nieuwe Testament, wordt ons op talloze plaatsen geleerd dat er drie Personen zijn in een enig Goddelijk Wezen. Deze leer gaat het menselijk verstand te boven; het goddelijk Wezen is een onbegrijpelijk mysterie. Wat we van Hem weten, is wat ons geopenbaard is.

De drie-eenheid van God in het Oude Testament (Tenach): 'echad' in Deuteronomium 6:4

De Drie-eenheid bestaat uit drie Personen, met elk hun eigen werkingen. De Vader is onze Schepper door zijn kracht; de Zoon is onze Redder, Zaligmaker en Verlosser door zijn bloed; de Heilige Geest is onze Heiligmaker doordat hij in onze harten woont. In deze artikelenreeks bespreek ik de schriftbewijzen in het Oude testament, dat God de Drie-enige is. In onderhavig artikel, de eerste in de reeks, sta ik stil bij het Hebreeuwse woord 'echad' dat in Deuteronomium 6:4 gebruikt wordt om 'één' aan te duiden.

- [Het Sjema: Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!](#)
- [De Hebreeuwse woorden 'echad' en 'yachid' of 'yachiyd'](#)
- [Conclusie](#)

[Klik hier](#) voor de andere delen in deze artikelenreeks.

Voortschrijdende openbaring

"Het is er dus mee, als met een bloembol. De tulp zit in de bol. Al de kleuren zijn dus reeds in die bol. Later komt, wat erin zit, tot openbaring, maar er komt niet iets bij, dat er niet was. Zoo is het Nieuwe Testament [B'rit Hadashah] verborgen in het Oude, en het Oude Testament wordt openbaar in het Nieuwe. Er is dus een *voortschrijdende openbaring*. Dat moeten wij vooral bedenken, wanneer wij over Schriftbewijzen voor de Drieëenheid spreken." (J.G. Feenstra, p.89)

Het Sjema: Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!

In Deuteronomium (D'varim) 6:4 staat geschreven:

- Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één! (Uitgesproken als: Sjema Israel, Ado-nai Elo-hénoe, Ado-nai echád)

Het '**Sjema Israël**' is het bekendste joodse gebed en het wordt tweemaal daags en bij verschillende religieuze aangelegenheden opgezegd. Het Sjema geeft uitdrukking aan het absolute geloof in de eenheid van God. Orthodoxe Joden beweren dat het Sjema de christelijke doctrine dat God een zoon heeft en de leer van de drie-eenheid, tegenspreekt. Toch wordt het meervoudige karakter van God in het gehele Oude Testament geproclameerd, zelfs in het Sjema Israel.

De Hebreeuwse woorden 'echad' en 'yachid' of 'yachiyd'

In het Sjema Israël staan twee vingervijzingen ten aanzien van het plurale of meervoudige karakter van God. Ten eerste is er de drievoudige verwijzing naar God:

- Hoor, Israël: de **HERE** is onze **God**; de **HERE** is één!

Dit is een vingervijzing naar de drie persoonlijkheden van de Godheid, zoals ook terug te zien is in Jesaja 48:12-16 en 63:7-14. We bespreken de eerste tekst:

- 12 Luister naar mij, Jakob – Israël, door mij geroepen. Ik ben het! Ik ben de eerste, ik ben de laatste! 13 Eigenhandig heb ik de aarde gegrondvest, met mijn rechterhand de hemel ontvouwd; wanneer ik de sterren roep, treden ze aan. 14 Kom allemaal, verzamel je en luister. Wie van hun goden heeft dit aangekondigd: 'De man die de liefde van de HEER geniet, zal diens plannen met Babylonië uitvoeren en bij de Chaldeeën zijn macht doen gelden?' 15 Ik was het die dat zei! En ik heb hem geroepen, ik laat hem komen, en wat hij onderneemt zal slagen. 16 Kom naderbij en luister hiernaar. Van meet af aan heb ik openlijk gesproken, vanaf het begin van de geschiedenis was ik erbij.– God, de HEER, heeft mij gezonden, met zijn geest. – (Jesaja 48:12-16)

Uit dit tekstgedeelte is op te maken dat de spreker naar zichzelf verwijst als degene die verantwoordelijk is voor de schepping van de hemel en de aarde. Het is evident dat hier niet kan worden gesproken van iemand anders dan God. God is immers de almachtige Schepper van hemel en aarde. Maar in vers 16 verwijst de spreker naar zichzelf met behulp van de persoonlijk voornaamwoorden 'ik' en 'mij'. Hij onderscheidt zich van twee andere persoonlijkheden: 'God de HEER' en 'de geest van God'. In dit gedeelte komt in de Hebreeuwse geschriften de drie-eenheid duidelijk naar voren.

Een tweede vingervijzing in het Sjema is het Hebreeuwse woord wat wordt gebruikt voor 'één', te weten 'echad'. Dit woord duidt vaak een **samengestelde eenheid** aan (zoals in 'één tros druiven' of 'één bundel stokken'), in tegenstelling tot het woord 'yachid' (soms ook: 'yachiyd' - Strong's #3173) dat in schier alle gevallen een **absolute eenheid** aanduidt. De laatstgenoemde aanduiding wordt echter nooit gebruikt om God te beschrijven. Teneinde de eenheid van God te proclameren gebruikt de Tenach steeds het woord 'echad' en nooit ofte nimmer het woord 'yachid'.

Hieronder een aantal kenmerkende voorbeelden waarin het Hebreeuwse woord 'echad' wordt gebruikt en waarin de betekenis van samengestelde eenheid duidelijk tot uiting komt.

- Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één [echad] vlees zijn. (Genesis 2:24)

In dit gedeelte wordt over de **samengestelde éénheid van man en vrouw** gesproken.

- Toen kwam Mozes en deelde het volk al de woorden des HEREN en al de verordeningen mee, en het gehele volk antwoordde eenstemmig [echad]: Al de woorden, die de HERE gesproken heeft, zullen wij doen. (Exodus 24:3)
- De gehele [echad] gemeente tezamen was tweeënveertigduizend driehonderd zestig... (Ezra 2:64)

Het Hebreeuwse woord 'yachid' drukt zoals gezegd absolute eenheid uit. Een aantal voorbeelden waar dit woord gebruikt wordt in het Oude Testament:

- En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige [yachid], die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen, die Ik u noemen zal. (Genesis/B'resheet 22:2)
- Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig [yachid] kind, ja, zij zullen over hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. (Zacharia/Z'kharYah 12:10)

Het woord 'yachid' wordt in de bijbel het meest gebruikt in de uitdrukking "enige zoon". Het woord 'yachid' sluit in bijna alle gevallen een samengestelde eenheid uit. Als het Mozes'

bedoeling was geweest om de absolute eenheid van God te onderwijzen, dan had hij de voorkeur moeten geven aan het woord 'yachid' boven 'echad'. Dit zou iedere suggestie van een samengestelde eenheid wegnemen. Het Sjema Israël gebruikt echter niet het woord 'yachid' in verwijzing naar God.

De Goddelijke Drie-eenheid is liefdevolle relatie

"Alhoewel het woord Drie-eenheid niet in de Bijbel voorkomt is het concept ervan duidelijk aanwezig, en voorziet het in de eenheid en diversiteit die liefde en gemeenschap mogelijk maakt binnen de Godheid. Waarlijk, de trinitarische God is liefde - en Hij alleen.

Jezus zei: 'De Vader heeft de Zoon lief, en heeft alle dingen in Zijn hand gegeven' (Joh 3:35). Gods liefde is niet enkel gericht op de mensheid, maar eerst en vooral bestaat deze tussen de drie Personen van de Godheid. En drie Personen moeten zij zijn. Vader, Zoon en Heilige Geest kunnen niet louter ambten, titels of aspecten zijn waarin God Zichzelf manifesteert, want zulke vormen kunnen niet liefhebben of gemeenschap met elkaar hebben. Niet enkel de Zoon wordt voorgesteld als een persoon, maar ook de Vader en de Heilige Geest. De Bijbel toont hen elk als hebbende hun eigen persoonlijkheid: elk van hen handelt, heeft lief, verzorgt, kan gegriefd of boos worden. Ambten of titels kunnen dat niet!" (Dave Hunt: De Drie-eenheid)

Conclusie

Als het Sjema een absolute eenheid had willen uitdrukken, dan zou er logischerwijze gebruik gemaakt zijn van het Hebreeuwse woord 'yachid' in plaats van 'echad'. Dat is niet gebeurd. Sterker, het woord yachid wordt in de bijbel **nooit ofte nimmer** gebruikt in verwijzing naar God.

Drie-eenheid OT: 3 Personen bij elkaar + godsnaam 'Elohim'

De drie-eenheid in het Oude Testament (OT) : Vader, Zoon, Heilige Geest bij elkaar en de godsnaam 'Elohim'. In dit deel over de drie-eenheid in het OT (Tenach), behandel ik het begrip 'Elohim' of 'Elohiym' (Strong #430). Voorts worden de plaatsen in het OT waar de drie Personen van de drie-eenheid - Vader, Zoon en Heilige Geest - bij elkaar worden genoemd, besproken. In deel 3 zullen vervolgens de plaatsen in het Oude Testament waar de onderscheiden Personen worden genoemd, aan bod komen.

De drie-eenheid in het Oude Testament: Vader, Zoon, Heilige Geest bij elkaar en de godsnaam 'Elohim'

- [Het Sjema: Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!](#)
- [In het Oude Testament worden de Drie Personen bij elkaar genoemd](#)
- [Conclusie](#)

[Klik hier](#) voor de andere delen in deze artikelenreeks.

Het Sjema: Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!

In het vorige deel heb ik stilgestaan bij het Hebreeuwse woord voor 'één' wat in het Sjema (Deuteronomium/D'varim 6:4) wordt gebruikt, te weten: 'echad'. Ik heb laten zien dat dit woord dikwijls een **samengestelde eenheid** aanduidt en niet een **absolute eenheid**. Met andere woorden: 'Echad' staat dus een eenheid toe van meer dan één. Nu doet zich nog iets 'merkwaardigs' voor in het Sjema. In het Hebreeuws leest het aldus:

- Hoor, Israël! Jahweh onze elohim [goden] is één [echad] Jahweh.

De godsnaam 'Elohim' of 'Elohiym' (Strong #430) is een meervoudig zelfstandig naamwoord. Er staat letterlijk "goden". Hiermee lijkt **het meervoudige karakter van de goddelijke natuur** uitgedrukt te worden.

Meer dan 200 keer wordt Hebreeuwse woord Elohim (in het meervoud) gebruikt als aanduiding voor 'goden', verwijzend naar afgoden. Het is exact hetzelfde woord dat wordt vertaald als 'God', hetgeen verwijst naar de Almachtige.

- Ik ben de HERE, uw God [Elohim], die u uit het land Egypte, uit het diensthuis, geleid heb. Gij zult geen andere goden [Elohim] voor mijn aangezicht hebben. (Exodus 20:2-3)

God openbaart zich onder andere middels de meervoudsvorm Elohim (meervoud van elowahh - Strong #433) dat Hij méér is dan Één en door het woord 'echad' mogen we weten we dat God een *samengestelde eenheid* is. Want nergens in de bijbel - ook niet in het Nieuwe Testament - wordt het geloof in het bestaan van 'drie goden' geproclameerd (zie 1 Timoteüs 2:5 en Galaten 3:20).

Er zijn critici die erkennen dat het woord 'Elohim' op zichzelf genomen een meervoudig zelfstandig naamwoord is, maar ontkennen dat 'Elohim' een pluraliteit in de Godheid tot uitdrukking brengt. Ze zeggen dat wanneer 'Elohim' wordt gebruikt voor de ware God, het wordt gevolgd door een enkelvoudig werkwoord. En wanneer het wordt gebruikt voor valse goden, wordt het gevolgd door een meervoudig werkwoord. Dit is inderdaad de algemene lijn. De Bijbel leert zonneklaar dat er slechts één God is. Het algemene patroon is dan ook dat het meervoud (Elohim), gevolgd wordt door een enkelvoudig werkwoord wanneer gesproken wordt over de ene ware God. Er zijn niettemin schriftplaatsen waar het woord Elohim wordt gebruikt ter aanduiding van de ware God en waarbij het gevolgd wordt door een meervoudig werkwoord (zie Genesis 20:13; Genesis 35:7; 2 Samuel 7:23; Psalmen 58:12).(1)

Het woord elohim is niet de enige uitdrukking waarin Gods meervoudigheid tot uitdrukking komt. In Prediker (Kohélet) 12:1 staat bijvoorbeeld: "Gedenk dan uw Schepper." letterlijk staat hier 'scheppers', want meervoudsvorm van het woord 'bara', dat wil zeggen 'scheppen uit niets'.

The Name Eloah

"If the plural form Elohim was the only form available for a reference to God, then conceivably the argument might be made that the writers of the Hebrew Scriptures had no other alternative but to use the word Elohim for both the one true God and the many false

gods. However, the singular form for Elohim (Eloah) exists and is used in such passages as Deuteronomy 32:15-17 and Habakkuk 3:3. This singular form could have easily been used consistently. Yet it is only used 250 times, while the plural form is used 2,500 times. The far greater use of the plural form again turns the argument in favor of plurality in the Godhead rather than against it."(2)

In het Oude Testament worden de Drie Personen bij elkaar genoemd

God spreekt in de bijbel verschillende malen over zichzelf in een **meervoudsvorm**. In Genesis (B'reshet) 1:26-27 staat:

- En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

Het betreft hier geen majesteitsmeervoud (zoals in 'Wij Beatrix, enz.'), aangezien dat in het Oude Testament niet wordt aangetroffen - dat is een taalvorm die afkomstig is van Romeinse keizers. In dit bijbelgedeelte wordt een raadslag door de Drie Personen van het Goddelijke Wezen om de mens te scheppen. In het derde hoofdstuk van het bijbelboek Genesis vers 22, zegt God:

- "En de HERE God zeide: Zie, de mens is geworden als Onzer één..."

Ook in Jesaja (Yesha'Yahu) 6:8 spreekt God over zichzelf in een meervoudsvorm:

- Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan?

En tijdens de torenbouw van Babel zegt God:

- Welaan, laat Ons nederdalen en daar hun taal verwarren, zodat zij elkanders taal niet verstaan. (Genesis 11:7)

Voorts is er de Oud-Testamentische of Aäronitische zegen, door God zelf verordineerd, die gegeven moest worden door de hogepriester. Deze zegen, die in veel protestants-christelijke kerken een vast onderdeel is van de liturgische eredienst en aan het eind van de dienst door de dominee uitgesproken met daarbij de armen gestrekt, luidt aldus:

- De HERE zegene u en behoede u; de HERE doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de HERE verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede. (Numeri/B'midbar 6:24-26)

Driemaal wordt de naam HERE genoemd en dat is veelzeggend. Het betreft overigens geen [paralellisme](#). God geeft de Israëlieten verschillende gaven, die met de drie-eenheid in verband staan. Ik citeer J.G. Feenstra: die in 'Onze geloofsbelijdenis' schrijft:

- Het *behoeden*, bewaren, beveiligen is het voorzienig bestel des *Vaders*, Die ons alzo bewaart, dat zonder Zijn wil, geen haar van ons hoofd zal vallen;

- Het *genadig* zijn wijst ons op de verlossing door *den Zoon* aangebracht;
- De *vrede* wordt door den *Heiligen Geest* in ons hart gewerkt.

In Psalm (Tehillim) 33:6 staat het volgende:

- Door het Woord des HEEREN zijn de hemelen gemaakt, en door den Geest Zijns monds al hun heir.

Deze psalm is als volgt te ontleden:

- Door het Woord (de Zoon) des HEEREN (de Vader) zijn de hemelen gemaakt, en door den Geest (de Heilige Geest) Zijns monds al hun heir.

In Jesaja treffen we nog twee schriftplaatsen aan waar de Drie Personen bij elkander worden genoemd. In Jesaja 61:1 staat:

- De Geest des Heren HEREN is op mij, omdat de HERE mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis.

Jesaja 61 opent met Jezus' woorden (Lukas 4: 16-21). Jezus wist Zich een geroepene en Hij was bereid om gezonden te worden, gezondene van de Vader, de Gezalfde. In dit bijbelgedeelte worden genoemd: de HERE, de Geest des Heren en de Gezondene.

De tweede schriftplaats, is Jesaja 63:9-10:

- In al hun benauwdheid was ook Hij benauwd, en de Engel zijns aangezichts heeft hen gered. In zijn liefde en in zijn mededogen heeft Hij zelf hen verlost en Hij hief hen op en droeg hen al de dagen van ouds. Maar zij waren wederspanning en bedroefden zijn heilige Geest; daarom veranderde Hij voor hen in een vijand.

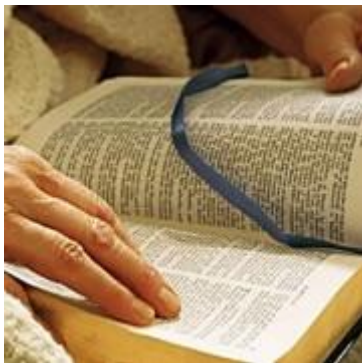
Conclusies

God openbaart zich onder andere door de meervoudsvorm Elohim dat Hij **méér is dan Één** en door het woord 'echad' maakt God duidelijk dat Hij een **samengestelde eenheid** is.

Er zijn meerdere schriftplaatsen in de Tenach waarin de Drie Personen van de drie-eenheid bij elkaar genoemd worden.

Voetnoot

1. Arnold G. Fruchtenbaum: Jewishness and the Trinity; http://jewsforjesus.org/publications/issues/1_8/jewish (voor de laatste keer geraadpleegd op 23 september 2010)
2. Ibid.

Jesaja 7:14: maagd, almah, betulah, Immanuël en een teken

Jesaja 7:14: maagd, almah, betulah, Immanuël. Jesaja 7:14 heeft een dubbele profetische lading. Een Oudtestamentische profetie heeft wel vaker een dubbele betekenis: op 't moment zelf en in de toekomst. Het kindje dat in Achaz' huis werd geboren droeg weliswaar de naam Immanuël, doch hij was niet letterlijk 'God met ons'. Dat werd vervuld toen de maagd Maria zwanger werd en de Zoon van God ter wereld bracht. Deze gebeurtenis was de volle vervulling van de profetie.

Jesaja 7:14: maagd, almah (of ha'almah - de maagd), betulah, Immanuël en een teken

- [Bewering: Jesaja 7:14 spreekt niet over een 'maagd'](#)
- [Wat betekent 'almah'?](#)
- [De betekenis van het woord 'betulah'](#)
- [Ontbrekende verwijzing](#)
- ['Een teken'](#)
- [Conclusie](#)

[Klik hier](#) voor een artikelenreeks over het profetische Bijbelboek Jesaja.

Bewering: Jesaja 7:14 spreekt niet over een 'maagd'

Antimissionaire organisaties komen met de volgende argumentatie aangaande **Jesaja 7:14**, teneinde te ontkrachten dat Jezus (Yeshua) de beloofde Messias is.

In Matteüs 1:23 staat: "De maagd zal zwanger zijn en een zoon baren, en men zal hem de naam Immanuël geven, wat in onze taal betekent 'God met ons'." Dit tekstgedeelte citeert Jesaja 7:14: "Daarom zal de Heere Zelf ulieden een teken geven; ziet, **de maagd[ha'almah]** zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam IMMANUEL heten." Het Hebreeuwse woord dat in dit gedeelte gebruikt wordt is 'almah' en niet 'betulah'. Almah moet vertaald worden als jonge vrouw (die net zo goed getrouwd kan zijn) en niet als maagd. Als Jesaja 'maagd' had bedoeld, dan had hij vast en zeker het woord betulah gebruikt, hetgeen 'maagd' betekent. **Daarom kan Jesaja 7:14 niet beschouwd worden als een profetie die verwijst naar Yeshua.** Deze vermeende profetie van de 'maagdelijke geboorte' is gebaseerd op een verkeerde vertaling van de Hebreeuwse geschriften.

Ik zal in de respons hieronder uiteenzetten waarom deze argumentatie niet juist is.

Wat betekent 'almah'?

De context waarin een bepaald woord wordt gebruikt, bepaalt en definieert de betekenis van dat woord. In de Tenach, het Oude Testament verwijst **almah** zeven keer naar een 'jonge, huwbare vrouw' (Genesis 24:43; Exodus 2:8; Jesaja 7:14; Psalm 68:26; Spreuken 30:19; Hooglied 1:3; 6:8). Uit al deze schriftgedeelten kan uit de context opgemaakt worden dat met **almah** een jonge vrouw bedoeld wordt die niet getrouwd is en van huwbare leeftijd is. Hoewel **almah** niet per se maagd betekent, wordt het in de Schrift nooit gebruikt om een 'jonge, getrouwde vrouw' mee aan te duiden. Het is belangrijk te onthouden dat in de Bijbel een jonge joodse vrouw van huwbare leeftijd verondersteld werd kuis te zijn.

Almah betekent dan wel niet duidelijk en ondubbelzinnig 'maagd', desondanks wijst het gebruik ervan in bovengenoemde schriftplaatsen op '**jonge, huwbare vrouw van onbesproken gedrag**', hetgeen maagdelijkheid impliceert.(1)

Bestudeer deze teksten zelf. Denk aan de Joden in Berea: ze bestudeerden dagelijks de Schriften. Niet om hun eigen gelijk te halen, maar ze onderzochten eerlijk naar wat er echt staat.

'There is no passage where almah is not a virgin'

"I have searched exhaustively for instances in which almah might mean a non-virgin or a married woman. There is no passage where almah is not a virgin. Nowhere in the Bible or elsewhere does almah mean anything but a virgin."(2)

De betekenis van het woord 'betulah'

Jesaja had het woord 'betulah' gebruikt als hij maagd had bedoeld, aldus antimissionaire organisaties. Dat is echter onjuist.

In Joel 1:8 wordt '**betulah**' gebruikt voor een vrouw die een echtgenoot heeft gehad. Niet bepaald een maagd. In Jeremia 18:13; 31:4,21 wordt het woord 'betulah' gebruikt als beeld voor Israël als de vrouw die is afgedwaald. Dat maakt de betekenis van 'maagd' in deze gevallen zeer twijfelachtig.

Twee keer wil de schrijver van een bijbelboek duidelijk maken dat de 'betulah' echt een maagd is. Hij voegt dan een opmerking toe. Laten we kijken naar Genesis 24:16: "En die jonge dochter was zeer schoon van aangezicht, een maagd [betulah], en geen man had haar bekend [dus een maagd!]; en zij ging af naar de fontein, en vulde haar kruik, en ging op." (vgl. Richteren. 21:12). Nee, dit is geen tautologie, de schrijver wil expliciteren dat dit meisje maagd was. In beide schriftgedeelten, is de zinsnede dat 'geen man haar bekend had', additioneel op de mededeling dat zij een 'betulah' is. Het woord **betulah** is, op zichzelf staand, ontoereikend om een maagd mee aan te duiden.

Wat duidelijk wordt uit deze voorbeelden, is dat **Betulah**, in tegenstelling tot wat de antimissionaire organisatie ons willen laten doen geloven, een ambigue begrip is. Dit wordt ook duidelijk uit de tekstgedeelten in Deuteronomium 22:23, 28; Richters/Richteren 21:12; 1 Koningen 1:2; Ester 2:2-3. De schrijver wil in deze gedeelten duidelijk maken dat de **betulah** jong is. De Hebreeuwse tekst voegt daarom het bijvoeglijk naamwoord 'naarah' toe. Zonder deze toevoeging is niet duidelijk of het gaat om een driejarig kind of een vrouw na de vruchtbare leeftijd. Bij het woord **Almah** daarentegen, kun je er gevoegelijk vanuit gaan dat het gaat over een *jonge* maagd.

Kortom, **betulah** heeft geen eenduidige betekenis en of het woord maagd betekent, moet worden afgeleid uit de context waarin het woord gebruikt wordt.

Ontbrekende verwijzing

"De maagd zal zwanger zijn en een zoon baren, en men zal hem de naam Immanuël geven, wat in onze taal betekent 'God met ons'," zo kunnen we lezen in Jesaja 7:14.

Het gaat hier om een vrouw, een moeder, die een zoon baart. In de tekst zelf vinden we **geen enkele aanwijzing dat de vrouw geen maagd is**, dat het kind is verwekt via seksuele gemeenschap. En dat is zeer opmerkelijk. Er ontbreekt wat in dit tekstgedeelte. Wat namelijk opvalt aan deze tekst, is wat er niet staat, waar niet aan gerefereerd wordt. Het Hebreeuws heeft de gewoonte om de vader en de seksuele betrekkingen te vermelden bij de conceptie en geboorte van een kind (Genesis 4:1,17; 16:3-5; 19:33,35; 21:2, 25:21; 29:23; 30:4-5,16-17; 38:2-3,18,24-25; Exodus 2:1-2; Ruth 4:13; 1 Samuel 1:19-20; 2 Samuel 11:4-5; 1). In Jesaja 7:14 ontbreekt echter ten enenmale een verwijzing naar de vader. Dat onderstreept nog eens de bewering dat er hier sprake is van een maagd die een kind baart.

'Een teken'

"Daarom zal de Heer zelf u een **teken** geven: de jonge vrouw is zwanger, zij zal spoedig een zoon baren en hem Immanuel noemen," zo staat er te lezen in Jesaja 7:14. Er is dus sprake van een teken. het Hebreeuwse woord voor teken is 'owth', afgeleid van 'uwth', hetgeen betekent iemand terwille zijn in moeilijke omstandigheden. Uit de context kunnen we opmaken dat het moet gaan om een hoogst ongebruikelijke gebeurtenis, iets wat alleen God kon bewerkstelligen, een werkelijk teken.

Het woord harah dat in Jesaja 7:14 vertaald is met 'zwanger worden', is geen werkwoord of deelwoord, maar een vrouwelijk bijvoeglijk naamwoord dat wordt verbonden met een actief deelwoord ('baren') Het woord impliceert dus een huidige toestand van zwangerschap. Het woord almah impliceert een huidige toestand van maagdelijkheid (immers: almah duidt op een jonge, ongehuwde vrouw van onbesproken gedrag). Er is dus sprake van **een maagd die zwanger is en niet van een maagd die zwanger zal worden.**(3)

Een maagd die zwanger is, dat is met recht en rede een teken te noemen.

Voorts zij opgemerkt dat uit de verzen 13 en 14 opgemaakt kan worden dat het een teken is voor het 'huis van David' en beloften aan de davidische koningen overstijgen vaak de eigen generatie(s). Een teken voor Achaz: deze jongen zou Achaz steeds doen herinneren aan de belofte van de profeet. Maar deze belofte reikt veel verder dan Achaz en zijn tijd. Het is een van God gegeven teken voor het huis van David. Een teken, dat geldt voor alle tijden en dat mensen tot geloof wil brengen.

'Jezus is de hoogste vervulling van Immanuël, maar niet de enige vervulling'

"Maar we mogen op grond van Jes.7:14 de naam Immanuël niet uitsluitend tot Jezus beperken, want Jes.8:8 laat zien dat ook het volk van Juda genoemd wordt met de naam Immanuël, want God was ook bij hen (Jes.8:10). Jezus is de hoogste vervulling van Immanuël, maar niet de enige vervulling; want het volk Israël is ook een bewijs van de tegenwoordigheid van God op aarde, en dus kan dit volk ook genoemd worden met de naam Immanuël." (4)

Conclusie

Er is in de hele Tenach geen plek te vinden waar 'almah' wordt gebruikt om een jonge vrouw die is getrouwd of seksuele gemeenschap heeft gehad met een man, mee aan te duiden. Met andere woorden, in de context van alle andere bijbelgedeelten waarin de term voorkomt, wordt met het woord maagdelijkheid geïmpliceerd. Bijgevolg mogen we aannemen dat almah ook maagdelijkheid impliceert in Jesaja 7:14. Bovendien geeft de context van dit gedeelte meer aanwijzingen dat almah een maagd moet zijn en niet slechts een jonge vrouw. Doch almah impliceert niet per se maagd, waardoor de profetie zowel betrekking kon hebben op Jesaja's eigen tijd (het kindje dat in Achaz' huis werd geboren) en zes eeuwen later volledig tot vervulling kon komen toen de maagd Maria zwanger werd en de Zoon van God ter wereld bracht.

Wat een krachtig teken van Gods oneindige liefde voor Israël en de volkeren. Zijn liefde is een verkiezende liefde, want uit alle volken koos Hij Israël om Zijn plan van verlossing en verzoening aan de wereld bekend te maken. De Messias is door middel van Israël en het huis van David voortgebracht om als **een verlosser voor de hele wereld te dienen**.

[Klik hier](#) voor de artikelenreeks 'Profetieën in het Oude Testament over de Messias vervuld door Jezus'.

Voetnoten

1. Lees voor een uitgebreide bespreking van het gebruik van het woord almah in het OT: William F. Beck: What Does Almah Mean? <http://www.wlssays.net/files/BeckAlmah.PDF>, p.4
2. Ibid.
3. <http://www.overgeloven.nl/jezus/het-grote-als-dan/geschiedenis/1b-bijbels-getuigenis-van-de-maagdelijke-geboorte/2c-jesaja-714/1d-wat-betekent-alma/>
4. <http://www.hefzibah.nl/StudiesOT/Jes.7%20vs.14-15%20De%20levensstijl%20van%20Immanu%EBl.doc>

Lees verder

- [Jesaja 52:7-10: de God van Israël is de Koning van de wereld](#)
- [Jesaja 53 & Jezus' optreden in de tempel: Jezus agressief?](#)
- [Jesaja 53: Profetieën Oude Testament vervuld door Jezus \(3\)](#)
- [Jesaja 53: Rabbijnen, de lijdende dienaar, Messias en Israël](#)
- [Jesaja 53:3: 'Hij werd veracht, door mensen gemeden': Jezus?](#)

Drie-eenheid: Vader, Zoon & Heilige Geest in Oude Testament

Drie-eenheid: de onderscheiden Personen, Vader, Zoon en Heilige Geest in het Oude Testament (Tenach). In dit artikel over de drie-eenheid in het Oude Testament, bespreek ik de plaatsen waarin God zich aan ons in drie personen, als Vader, als Zoon, als Heilige Geest, afzonderlijk openbaart.

Drie-eenheid: de onderscheiden Personen, Vader, Zoon en Heilige Geest in het Oude Testament (Tenach)

God openbaart zich in de bijbel in drie personen, als Vader, Zoon en Heilige Geest. In het Oude Testament tonen sommige plaatsen Hem als Vader, soms wordt er gesproken van de komende Zoon en op talloze schriftplaatsen komt de Heilige Geest voor. We bespreken in dit deel de schriftplaatsen waarin de drie Personen afzonderlijk voorkomen.

- [God als Vader](#)
- [God als Zoon](#)
- [God als Heilige Geest](#)
- [Conclusie](#)

[Klik hier](#) voor de andere delen in deze artikelenreeks.

God als Vader

Diverse Oud-Testamentische verzen vertellen ons dat **God onze Vader** is:

- Is dit uw antwoord aan de HEER? Hoe komt u zo dwaas? Waar is uw verstand? Is hij niet uw vader, uw schepper? Hij heeft u gemaakt, hij riep u tot leven. (Deuteronomium/D'varim 32:6)
- Hij zal tot mij roepen: "U bent mijn vader, mijn God, de rots die mij redt! (Psalm/Tehillim 89:27)
- Een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven; de heerschappij rust op zijn schouders. Deze namen zal hij dragen: Wonderbare raadsman, Goddelijke held, Eeuwige vader, Vredevorst. (Jesaja/Yesha'Yahu 9:6)
- U bent toch onze vader? Abraham heeft ons niet gekend en Israël zou ons niet herkennen, maar u, HEER, bent onze vader, van oudsher heet u Onze beschermer. (Jesaja 63:16)

- Toch, HEER, bent u onze vader, wij zijn de klei, door u gevormd, wij zijn het werk van uw handen. (Jesaja 64:7)
- Maar nú roep je mij aan. Je zegt "vader" tegen mij, en zegt: "U bent de geliefde van mijn jeugd..." (Jeremia/YirmeYahu 3:4)
- Ik dacht: Hoe kan ik je een plaats tussen mijn kinderen geven en je een begeerlijk land schenken, een sieraad voor de hele wereld? En ik dacht: Jullie zullen "vader" tegen mij zeggen, jullie keren je niet van mij af. (Jeremia 3:19)

God als Zoon

In Spreuken (Mishlei) 30:4 wordt de vraag gesteld:

- "Wie is naar de hemel geklommen en weer afgedaald? Wie heeft de wind met zijn handen gevangen? Wie heeft het water in zijn mantel gebonden? Wie heeft de grenzen van de aarde bepaald? Noem mij zijn naam, en de naam van zijn zoon, als je die kent."

Psalm 2:7 spreekt over de **Zoon van God**:

- Het besluit van de HEER wil ik bekendmaken. Hij sprak tot mij: 'Jij bent mijn zoon, ik heb je vandaag verwekt.'

Dit besluit van de Heer kan op vier manieren uitgelegd worden:

1. Christus is van alle eeuwigheid de Zoon van God;
2. In Handelingen 13:33 wordt dit vers in verband gebracht met de menswording van Christus;
3. In Kolossenzen 1:18 lezen we dat Christus in zijn opstanding de 'eerstgeborene van de doden' is;
4. 'Heden' lijkt ten slotte te verwijzen naar de toekomst, op het moment dat Christus als Koning gekroond zal worden. (William MacDonald, 2005, p.18).

Vers 12 van Psalm 2 dringt erop aan dat we ons aan die Zoon onderwerpen.

In Daniël (Dani'el) 7:13-14 lezen we:

- In mijn nachtelijke visioenen zag ik dat er met de wolken van de hemel iemand kwam die eruitzag als een mens. Hij naderde de oude wijze en werd voor hem geleid. Hem werden macht, eer en het koningschap verleend, en alle volken en naties, welke taal zij ook spraken, dienden hem. Zijn heerschappij was een eeuwige heerschappij die nooit ten einde zou komen, zijn koningschap zou nooit te gronde gaan.

God als Heilige Geest

Op zeer veel plaatsen in het Oude testament, treffen we de de **Heilige Geest** aan:

- Genesis (B'resheet) 1:2; 6:3
- Exodus (Sh'mot) 31:3; 35:31
- Numeri (B'midbari) 11:7; 11:25; 11:26; 11:29; 24:2; 27:18
- Richteren/Rechters (Shof'tim) 3:10; 6:34; 11:29; 13:25; 14:6;14:19; 15:14
- 1 Samuel (Sh'mu'El Alef) 10:6; 10:10; 11:6; 16:13; 16:14; 19:20; 19:23
- 2 Samuel (Sh'mu'El Bet) 23:2
- 1 Koningen (M'lakhim Alef) 18:12; 22:24
- 2 Koningen (M'lakhim Bet) 2:16
- 1 Kronieken (Divrei-HaYamim Alef) 12:18
- 2 Kronieken (Divrei-HaYamim Bet) 15:1; 18:23; 20:14; 24:20
- Nehemia (NechemYah) 9:20; 9:30
- Job (Iyov) 33:4
- Psalmen (Tehillim) 51:11; 104:30; 106:33; 139:7; 143:10
- Jesaja (Yesha'Yahu) 11:2; 30:1; 32:15; 34:16; 40:13; 42:1; 44:3; 48:16; 59:21; 61:1; 63:10; 63:11; 63:14
- Ezechiël (Yechezk'El) 2:2; 3:12; 3:14; 3:24; 8:3;11:1; 11:5; 11:24; 36:27; 37:1; 37:14; 39:29; 43:5
- Joël (Yo'El) 2:28; 2:29
- Micha (Mikhah) 2:7; 3:8
- Haggai (Hagai) 2:5
- Zacharia (Z'kharYah) 4:6; 7:12; 12:10
- Maleachi (Maol'akhi) 2:15

Conclusie

In dit artikel heb ik aangetoond dat in de Tenach de drie Personen ook **heel vaak onafscheidelijk van elkaar worden genoemd**

De Heilige Geest

De Heilige Geest is de ´adem´ van God. Zonder het werk van de Heilige Geest is het uitgesloten dat de mens zijn leven hier op aarde in dienst van God kan stellen. We kunnen als mens geen beeld van de Heilige Geest krijgen. De Heilige Geest heeft geen lichaam van mens en bloed. Wat is Hij en wat doet Hij dan?

De Heilige Geest in het Oude Testament en Nieuwe Testament

Gaven

Het werk van de Geest is in het Oude Testament moeilijk in woorden te vatten. We maken op dat de Heilige Geest opvallend aan het werk is bij vooral leidersfiguren zoals Mozes en profeten als Ezechiël en Joel. In het Oude Testament zag men de Geest als aanwezigheid van God. In het Hebreeuws vertaald men het woord 'Ruach' met 'waaien, wind en storm. Het geeft de aanwezigheid van God aan. In het Oude Testament spoort de Heilige Geest van God iemand aan iets te doen. Bepaalde gaven worden 'geactiveerd', de gaven voor profetie, gaven voor kunst en vakwerk voor de tempelbouw, gave voor goed koningschap etc. In het Nieuwe Testament heeft de Geest een eschatologische 'opdracht' waarin Hij als Trooster en Beschermmer optreed. Dit laat zich uitdrukken in de doop waarmee men met de Heilige Geest wordt bezegeld in de gemeente van Christus. Concreet zijn er de volgende verschillen te ontdekken; in het Nieuwe Testament is de Heilige Geest in overvloed aanwezig en wordt er meer over Zijn werk beschreven. In het Oude Testament zijn bovengenoemde aspecten minder aanwezig. In het Nieuwe Testament omvat het werk van de Heilige Geest alle volken en vervult alle gelovigen. In het Oude Testament beperkt zich dat tot een beperkt aantal mensen. In het Oude Testament is de besnijdenis voor het volk Israël van grote betekenis en in het Nieuwe Testament wordt de lijn doorgetrokken of beter gezegd, omgezet naar het dopen met water en de Heilige Geest. De Heilige Geest is in het Oude Testament ook nog niet duidelijk te onderscheiden als de Heilige Geest in de Drie-eenheid. Hij wordt eerder beschreven als de Geest die uitgaat van God, invloed uitoefent en bijzondere werkzaamheden verricht. In het verlengde hiervan ligt dat de Messias ook toegerust zal worden door de Heilige Geest om Zijn werk te doen. Tot slot valt het op dat de Tweeërlei roeping zowel in het Oude als het Nieuwe testament juist geen verschil laat zien. Juist die overeenkomst laat zien dat de Heilige Geest eeuwig en altijd Zijn taak vervult zoals hij die moet doen. Alleen door de komst van Christus is er verandering gekomen.

Parakleet

De onderscheiden naam, die in de Heilige Schrift aan den Heiligen Geest wordt gegeven, is die van „Trooster”. „Ik zal u een anderen Trooster zenden”, sprak Jezus tot zijn leerlingen, „opdat die bij u blijve in der eeuwigheid” In het oorspronkelijke Grieks staat hier een woord, dat letterlijk betekent: iemand die er bijgeroepen is, ingeroepen, te hulp geroepen wordt. Paracletus is samengesteld uit twee woorden. Para betekent bij en cletus de geroepene.

„Trooster” heet dus eigenlijk in het Grieks: de te hulp geroepene. In het Engels wordt Hij ook wel de Comforter genoemd, de Challenger.; dat houdt in dat de Geest de wereld in gaat met de Goede Boodschap om te ontdekken en te confronteren Dit „Paracletus” is geheel hetzelfde woord als het woord Advocaat. Ook dit woord betekent letterlijk: een te hulp geroepene, en is samengesteld uit ad, dat bij, en vocaat dat geroepene betekent. Toch is de vertaling Trooster, en niet die van Advocaat juist. Niet van een Pleitbezorger, maar alleen van een Trooster is hier sprake. Er kan tweeërlei nood zijn, waarin iemand om hulp roept. Of een nood, die door anderen wordt aangedaan, en dan heb je iemand nodig, die optreedt om bij anderen te spreken, en dus een advocaat; een pleitbezorger. Of het kan een nood zijn, die in je eigen binnenste ontstond door de worsteling, waarin de mens zelf ligt, en dan heb je iemand nodig, die niet voor je spreekt, maar tot jou spreekt en jou troost. Het uitgangspunt is hier dus een zondaar, die in zijn ongeluk ligt en zijn ellende voelt. In die nood tast hij rond naar hulp en roept om een die hem helpen kan. Nu heeft hij in die nood tweeërlei nodig. Vooreerst een Advocaat of Voorspreker, die voor hem intrede bij den Vader, en zijn zaak bij God bepleite. En die vindt hij in de Zoon, waarvan de heilige apostel Johannes in zijn zendbrief zegt: „Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige.” En sla je nu het Grieks op, dan vindt je hier voor Voorspraak precies hetzelfde woord gebruikt, dat in Joh.14 : 16 voor Trooster staat. Ook de Immanuël heet hier Paracletus.

Nieuwtestamentische verhouding tussen Christus en de Geest

Bij alle bezinning op de Geest is voor ogen te houden, dat wat het Nieuwe Testament zegt over de Geest nooit losstaat van wat het Nieuwe Testament zegt over Christus. H.N Ridderbos geeft op een kernachtige wijze de visie van Paulus weer dat het niet om abstracte theologische begrippen gaat maar om concrete verbanden in de heilsgeschiedenis. Dit geldt natuurlijk voor het gehele Nieuwe Testament. Alleen in heilshistorisch licht is het te verklaren, dat in het Nieuwe Testament het verband tussen Christus en de Geest niet met één lijn, maar met twee lijnen wordt aangegeven. Er is een lijn van de Geest naar Christus en de lijn van Christus naar de Geest. Bij de eerste lijn is de Geest subject en Christus object, terwijl bij de tweede lijn, Christus subject en de Geest object is. Bij de eerste lijn gaat het erom, dat het Nieuwe Testament op tal van plaatsen doet zien, dat de Geest op Christus ruste, zodat Christus leefde en werkte door de Geest. Reeds in het Oude Testament wordt de komende heilstijd beschreven als de tijd waarin de Geest zal rusten op Hem die het heil zal aanbrengen. Bij de tweede lijn gaat het erom dat het Nieuwe Testament niet alleen doet zien dat de Geest op Christus ruste, maar ook, dat Christus de Geest zond. Christus die de Geest ontving, schonk de Geest ook weer. De twee lijnen vormen zoals H. Berkhof terecht opmerkt, de ene beweging naar de Ene en van de Ene naar de velen. Hierbij kan opnieuw een lijn naar het Oude Testament getrokken worden. In het Oude Testament is er opnieuw de belofte van de komst van de Geest verbonden aan de komende heilstijd.